

EVA BURGERS

ALiAS

HET LAATSTE UUR

PEPPER
BOOKS

*'I cannot keep myself from writing any longer to you
dearest, although I have not had any answer to either of
my two letters.*

*I am so dreadfully afraid that perhaps you may think
I am forgetting you.*

*Dearest, if you are as fond of me as I am of you... nothing
human could keep us long apart.*

This last week has seemed an eternity to me.'

Lord Randolph Henry Spencer-Churchill (1849-1895)

*'There are moments when I feel that speech is nothing
after all*

Cheer up

Remain my true, only treasure, my all as I am yours;

*The gods must send us the rest that which shall be best
for us.'*

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Nur 330/W092101
Bisac FIC050000 / FIC022020
© Pepper Books
© MMXXI Tekst: Eva Burgers
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
© Omslagbeeld: Mark Owen / Trevillion Images
© Auteursfoto: JELL Fotografie

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepper Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

1

Het uitzicht was een verbetering, maar de grootte van het appartement viel me tegen toen ik de verhuisdozen opgestapeld tegen de muren zag staan. Waar moest ik het in hemelsnaam allemaal laten?

Gapend maakte ik een verse kop koffie met mijn net aangeschafte espressomachine.

Met de mok in mijn hand liep ik door de kamer en schoof de schuifpui opzij. Het vroom, maar daar had de zee geen boodschap aan. Een bevroren zee, mijmerde ik. Hoe indrukwekkend moest dat zijn. Mijn vader vertelde me eens dat hij het in zijn leven één keer had gezien. Maar nu lag het water er kalm bij. Ik rook de zilte lucht die zo kenmerkend was voor de kust.

In de stad was de natuur veel minder zichtbaar, of misschien lette ik er nu scherper op.

Het was de wens van mijn vader geweest dat ik hier na zijn dood zou gaan wonen. Toen hij dat een paar maanden

voor zijn overlijden aangaf, besprak ik het met Hans. Maar hij wilde niet. Het appartement was te klein en een badplaats vond hij alleen maar leuk in de zomer. Bovendien was hij naar eigen zeggen een stadsmens.

Schijnheil. Als hij me eerlijk had gezegd dat hij al jaren een dubbelleven leidde, en dat een andere vrouw de reden was waarom hij niet uit de stad weg wilde, dan had ik andere keuzes kunnen maken. Dan was ik bij mijn vader ingetrokken om hem te verzorgen en had hij de laatste maanden van zijn leven niet naar dat kille verzorgingstehuis gehoeven.

Ik liep weer terug naar binnen, trok een verhuisdoos open en pakte er een boek uit.

‘Nog honderden boeken te gaan,’ mompelde ik, terwijl ik het in de boekenkast zette.

In de hoek van de kamer stond de leren lievelingsfauteuil van mijn vader. Hoewel het niet mijn smaak was kon ik hem niet wegdoen.

Op het moment dat ik ernaartoe liep, trilde mijn telefoon.

‘James! Hoe is het?’ vroeg ik enthousiast terwijl ik een boek uit de doos pakte.

‘Niet zo goed, want ik moet je vrije dag helaas intrekken. Er is een jonge studente dood aangetroffen bij de Paleistuin. Aan haar verwondingen te zien, is ze met geweld om het leven gebracht.’

Ik legde het boek terug en ging op de bank zitten. ‘Jeetje, wat heftig. Is er al iets bekend over de dader?’

‘Wel iets, maar niet veel. Kun je naar kantoor komen? Dan praten we daar verder.’

Haastig zette ik mijn koffie weg en pakte mijn spullen bij elkaar. Ik liep naar de auto die een paar maanden geleden nog door mijn vader werd bestuurd. Als enige erfgename was ik ineens in het bezit van een eigen auto, een appartement aan zee en een leuk geldbedrag op mijn bankrekening waardoor ik me voorlopig financieel geen zorgen hoefde te maken.

Wat dat betreft niets om me druk over te maken, maar mijn vader had wel zijn zorgen omtrent mijn sociale leven kort voor zijn overlijden uitgesproken. Hans was dominant en eiste in de eerste jaren van onze relatie al mijn tijd op. Vrienden zag ik nog maar zelden. In de loop der jaren was ik een meester geworden in het verdoezelen van mijn ware gevoelens, maar mijn vader prikte erdoorheen. Hij twijfelde aan Hans’ oprechtheid en vond dat ik beter verdiende. Maar ja, was dat niet wat iedere vader tegen zijn dochter zei?

Waarom ik het dan toch altijd weer voor Hans opnam, begreep ik zelf ook niet. Er was geen enkele verklaring die zijn nare gedrag kon rechtvaardigen.

Toen ik er iets langer dan gewoonlijk bij stilstond, kwam ik snel tot de conclusie dat mijn relatie met Hans eigenlijk maar om twee kwesties draaide:

Wie had ik behalve hem?

Wie had hij behalve mij?

En eigenlijk bepaalden die twee zinnen dat we tot elkaar veroordeeld waren.

Veroordeeld... Soms voelde dat ook echt zo als hij weer eens onredelijk tegen me was uitgevallen of wanneer hij mijn e-mail checkte. Hoe kon iemand die zo ziekelijk jaloers was zelf de grootste leugenaar blijken te zijn?

Voor me reed een dikke bak snel vanuit een parkeerplaats de straat op, vlak voor me.

‘Aso!’ riep ik geïrriteerd, alsof de bestuurder van de zwarte Volvo me zou horen. Op een sticker op de achterraut stond: **BABY ON BOARD**. Typisch!

Via Wassenaar, langs enorme villa’s, koerste ik af op de stad waar ik vier jaar had gewoond, maar nog langer had gewerkt. Dat laatste maakte het gegeven dat mijn relatie voorbij was minder zwaar. Ik kwam hier al dagelijks voor ik Hans überhaupt kende.

Het was amper een half uur rijden van mijn huis naar het industrieterrein waar ik moest zijn, maar het verkeer hoopte zich op voor een van de vele stoplichten. Ik zette de radio aan: de beurs was historisch hoog geëindigd – jammer dat pa zijn aandelen verkocht had; politieke strubbelingen in aanloop naar de verkiezingen – grinnikend hoorde ik pa het weer over ‘die malloten aan het Binnenhof’ hebben, zijn stokpaardje.

Acht auto’s voor me kwam er beweging in de rij. Mijn hand ging alvast naar de versnellingspook. Terwijl de rest van het

nieuws werd afgeraffeld, hield ik de auto’s voor me nauwlettend in de gaten: de zoveelste *shooting* in de VS – nog vier auto’s voor me; een of andere ontsnapte tbs’er – nog twee auto’s voor me; en een milieuramp in Guatemala.

De auto voor me gaf gas terwijl de nieuwslezer enthousiast verder ratelde.

Nog geen kwartier later draaide ik het terrein van ons kantoorpand op en parkeerde mijn auto voor de grote garage.

‘Juul!’ hoorde ik iemand roepen toen ik uitstapte. Ik keek om en zag Tom op me afkomen.

‘Wat loop je moeilijk,’ zei hij.

‘Het is glad en anders val ik.’

‘Hoe krampachtiger je loopt, des te groter de kans dat je valt,’ zei hij overtuigend.

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Waarom denk je dat?’

‘Dat is gewoon zo.’ Dat zei hij nou altijd als hij zijn stelling niet kon beargumenteren.

‘Waar is je auto? Ben je met de tram gekomen?’ vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb mijn auto een paar straten verderop neergezet.’

‘Slim.’ Het was afgelopen week opvallend druk in de straat geweest en James maakte zich daar zorgen om. ‘De chef zal trots op je zijn.’

Er trok een glimlach over Toms gezicht. ‘James moet zich niet zo druk maken. Onze locatie wordt echt niet ontdekt, zolang we maar voorzichtig zijn en opletten.’

Tom had gelijk. Van buitenaf zag het kantoorpand er saai en nietszeggend uit, zoals de meeste gebouwen op het terrein. De verschillende naambordjes van bedrijven op de gevel deden echt niet vermoeden dat hier een rechteam van de politie was gevestigd.

Alias was een speciaal team dat een paar jaar geleden was opgericht ter ondersteuning van de rechteams die door drukte geen nieuwe zaken meer konden aannemen. Ik was zes maanden geleden hiervoor gevraagd, precies op het moment dat mijn leven een chaos werd. Hoewel Alias alleen maar in actie kwam als de regionale rechteafdeling te druk was, draaide het enthousiaste team al drie jaar fulltime. De vijf collega's waren in de korte tijd dat ik hier werkte, vrienden geworden. Dat kon ook haast niet anders door het heftige werk waarin we elkaar dagelijks moesten steunen en beschermen.

Ik liep voor Tom uit naar de garagedeur en tikte de code van het alarm in.

We gingen naar binnen. Een zwarte BMW 5-serie stond met geopende deuren in het midden van de ruimte. Radio op volume tien, maar niemand te zien.

Net toen ik de deur naar de kantoorruimtes opende, stormde Mick naar binnen. Finn volgde. Terwijl Mick lacherig zijn excuses maakte, liep hij naar de auto om de deuren dicht te gooien. Finn zette eerst snel de radio uit.

'We hebben briefing. James is al in de vergaderruimte,' zei Finn.

'Oefenen met bakens plaatsen?' vroeg Tom. Hij keek naar de auto.

'Klopt. De hoofdverdachte in een zaak van district A heeft precies zo'n voertuig.'

Langzaam druppelde het Alias-team binnen.

'Hé Juul!' Iemand legde een hand op mijn schouder. Ik draaide me om. Het was Danny. 'Gaat-ie goed?' vroeg hij.

'Met mij gaat het in principe altijd prima,' zei ik geforceerd glimlachend. 'Soms zijn er alleen wat hobbels.'

'Je weet me te vinden als je wilt praten,' antwoordde hij.

James keek met een zorgelijke blik de groep rond.

'Top dat jullie zo snel konden komen,' begon hij. 'Volgens mij weet nog niet iedereen wat er is gebeurd.' Hij pauzeerde even. 'Er is een jonge studente dood in de Paleistuin gevonden door een wandelaar. Ze is met geweld om het leven gebracht.'

Ik keek naar Tom en hij naar mij. We hadden een jaar of vier geleden nog een soortgelijke zaak gedraaid. Toen hadden we de dader met overtuigend bewijs kunnen oppakken. Of dat nu weer zou lukken?

'De districtsrecherche heeft een andere zaak,' zei James. 'Wij ondersteunen hen bij deze en ik zorg voor de coördinatie. Als we extra mensen nodig hebben, dan bekijken ze per dag of ze iemand kunnen leveren.'

James deelde ons op. ‘Julia en Tom. Willen jullie de omgeving van de Paleistuin in observatie nemen? De forensische recherche is nu op de plaats delict en twee collega’s van de uniformdienst zijn naar de ouders van Elle, het slachtoffer.’

Ik was blij dat ik die gesprekken niet meer hoefde te voeren. Voor mij was het slechtnieuwsgesprek een van de zwaarste onderdelen van het politievak. Het bracht altijd zo veel emoties met zich mee. Team Alias hield zich voornamelijk bezig met de heimelijke opsporingsmethodes. Slecht nieuws brengen hoorde daar gelukkig niet bij.

‘Mick en Finn kijken of er in de buurt van de Paleistuin camerabeelden veiliggesteld kunnen worden,’ zei James. ‘En Danny onderzoekt of er op social media meer te vinden is over het slachtoffer of andere zaken die ons verder kunnen helpen.’

‘Het zal niet de eerste keer zijn dat een jong meisje een of andere vage internetdate heeft,’ mompelde Tom.

Hij had gelijk. Ik was benieuwd waar de zaak deze keer op zou uitdraaien.

2

Buiten was het troosteloos, donker weer. De koplampen van de auto dansten over de witte omheining van de Paleistuin. Het leek wel avond in plaats van ochtend.

Mensen stonden bij elkaar voor het metalen hek. De ingang werd door een politieauto en twee agenten bewaakt.

Ik reed de gracht op en nam positie in tegenover de ingang; een plek waar Tom en ik goed zicht hadden, maar waar we voor het publiek niet opvielen.

‘Waarom lopen die mensen niet gewoon door?’ vroeg Tom zich hardop af.

‘Omdat er een moord is gepleegd, en dat vindt iedereen spannend.’ Maar Tom bleef nors kijken. ‘Ach, laat gaan,’ zei ik. ‘Ik snap dat wel. We zijn toch allemaal nieuwsgierig?’ Plagerig gaf ik hem een duwtje tegen zijn schouder. Hij reageerde niet.

‘Waar is die man gebleven die altijd in was voor een geintje?’ vroeg ik hem.

‘Die is verdwenen toen ik vorige week hoorde dat ons team misschien wordt opgeheven en ik dus weer terug moet in het uniform.’

Ik liet zijn woorden even bezinken. ‘Van wie heb je dat gehoord?’

‘Danny vertelde het me.’

‘Hoe weet hij dat dan?’

Tom trok zijn schouders op.

‘Danny heeft te lang met zijn hoofd in de computer gezeten,’ stelde ik. ‘Voor een zaak is hij prima, maar verder kan hij zijn analyses beter voor zich houden. Geeft alleen maar onrust.’

‘Hij hoorde James met Stella praten,’ zei Tom. Ineens keek hij heel serieus. ‘Het is ook wel logisch. We zijn een team dat overbodig is als het gewone researchteam genoeg mensen heeft om alle zaken te draaien.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Hoe kom je daar nou bij? Dat zijn we beslist niet. In de organisatie komen we overal mensen tekort. We zijn juist een ijzersterke aanvulling op de researchteams.’

Tom zweeg. ‘Hoe het ook zit,’ ging hij verder, ‘Stella wil dit team opdoeken omdat het te veel geld kost. Tenzij duidelijk wordt dat we om wat voor reden dan ook moeten blijven bestaan.’

Als ik aan Stella dacht, veranderde mijn doorgaans positieve gemoedstoestand binnen een seconde naar een negatief

gevoel. Toen ze voor het eerst de afdeling op kwam, voelde het al niet goed. Ze had een felle blik in haar ogen en was van plan om het nodige in de politieorganisatie te veranderen. Dat ze er niet voor terugdeinsde om mensen te kwetsen, had ze al bewezen toen ze achter James’ rug om over hem had geklaagd bij de teamleiding. Het fijne wist ik er niet van, maar dat James haar vanaf dat moment meed, was overduidelijk en viel goed te begrijpen.

‘Ze had nooit districtschef moeten worden,’ mopperde Tom.

‘Mee eens, maar helaas hebben we wel met haar te dealen,’ zei ik. ‘Als je het over de duivel hebt...’ Ik wees naar het hek van de Paleistuin.

Tom draaide met zijn ogen en zuchtte diep. ‘Wat doet zij nou weer hier?’

Stella liep met snelle pas naar een politieagent bij het hek van de Paleistuin. Na een paar seconden haastte hij zich voor haar uit het park in.

Drie agenten te voet en een motoragent sommeerden het publiek om te vertrekken. Langzaam verspreidde de menigte zich, om zich vervolgens een stukje verderop weer te verzamelen.

Ik startte de motor en reed langzaam uit het parkeervak. ‘Ik wil even bij de andere ingang van de Paleistuin kijken.’

Op het moment dat ik over de gracht reed ging mijn telefoon.

‘Hé, Danny.’

‘Ik heb nieuws, maar ik wilde het eerst met jou delen. Jij durft kritisch te zijn en misschien is het wel veel te vergezocht.’

Ik zette de auto aan de kant. ‘Je maakt me nieuwsgierig.’

‘Gisteren is er een tbs’er ontsnapt.’

Er volgde een stilte. Ik zette de telefoon op de speaker. Ineens herinnerde ik me dat ik dat bericht onderweg naar mijn werk op de radio had gehoord.

‘Hij komt hier niet vandaan, maar hij heeft wel aardig wat geweldsmisdrijven op zijn naam staan.’

‘Waarom link je hem aan deze zaak?’

‘Omdat ik begrepen heb dat het slachtoffer een jonge studente is en de slachtoffers die hij heeft gemaakt, waren dat ook.’

‘Waar komt hij vandaan?’

‘Groningen.’

‘Maar wat zou hij dan hier moeten?’ vroeg Tom.

‘Zijn moeder bezoeken in het verzorgingstehuis aan de Parklaan.’

‘Aha, hij heeft familie hier.’

‘Klopt. Hij is in Rijswijk opgegroeid. Den Haag is hem dus niet onbekend.’

‘Ik weet het niet,’ mompelde ik.

‘Heb je verder nog gegevens van hem?’ vroeg Tom.

‘Ik heb een mobiel nummer in het computersysteem gevonden, maar ik weet niet of dat nog bij hem in gebruik is.’

‘Wil je dat uitzoeken voor me?’

‘Ja, natuurlijk. Maar ik wilde het eerst overleggen. Ik weet het niet. Misschien is het te vergezocht.’

‘Absoluut niet,’ reageerde Tom stellig. ‘Het zou niet de eerste tbs’er zijn die ontsnapt en opnieuw de fout in gaat.’

Ik keek naar de fanatieke blik in Toms ogen. Hij wilde deze zaak graag oplossen. Niet alleen voor het slachtoffer en haar familie, maar ook voor zichzelf. Als bewijs dat team Alias ertoe deed.